

covy — vůbec dožije a jde tedy v tomto případě o výminku suspensivní (incertum an, incertum quando). Není pochyby, že také v případě smlouvy lze darování učinit závislým na výmince, že obdařený dárcce přežije (a to se v praxi také obvykle děje), ale tato výminka plyne z vůle stran a nikoliv ze zákona samého. Je-li tedy ve smlouvě na možnost dřívějšího úmrtí dárcova jakýmkoliv způsobem pamatováno — »daruji v případě dřívějšího svého úmrtí« nebo, »daruji pro případ, že mne (obdařený) přežije«, nebo, jako u vzoru č. 151 Čulíkovy sbírky — pro případ, že by X (obdařený) zemřel dříve než Y (dárcce) nebudete tento dar účinností — je věc jasná. Ale podobný smluvní passus nevyplývá přece ze zákona samého, nýbrž z vůle smluvních stran, takže není-li ve smlouvě ničeho podobného, lze tvrdit, že obligační nárok obdařeného smrtí dárcovou nezaniká, ale spadá do jeho pozůstalosti tak jako jiné majetko-právní nároky. Opačný názor mohl by vycházeti z toho, že dřívější úmrtí dárcova náleží pojmově k »darování na případ smrti«, že tedy »na případ smrti« znamená »na případ dřívější smrti« a že tudíž tato výminka rozumí se sama sebou (ex lege) a nemusí býti v listině výslovně uvedena. Pro tento názor neshledávám v zákoně opory.

Dr. KAREL KÖSSL:

Intermezzo.

Ten, kdo ve svém životním métier vidí více než pouhou živnost, v níž by existenčně zhodnotil duševní i materiální investice dlouhého a nákladného studia, je velmi často a znovu přesvědčován, že každá, i nejdokladněji založená, všestranná, obšírná a duchaplná theorie vždy pokulhává za případy skutečného života, v jeho nevyčerpatelné mnohosti a složitosti, variabilitě jeho tryskajících projevů, různosti povah věcí i individuí, příčin i následků a v jeho úžasném tempu, v němž ani zítřek dneška nepozná.

Právě tato dynamika životních reakcí a proměn způsobuje, že žádný z nezměrné plurality životních jevů se druhému zcela nepodobá a žádný případ není dosti prostý, aby se s jiným ztotožňoval.

I ti nejstarší a nejzkušenější z členů našeho stavu jistě nezapomenou na zmatek prvých okamžiků, kdy po skončení studií plní důvěry ve svou theoretickou průpravu po prvě se ocitli tváří v tvář pozitivnímu případu, v němž jim bylo zasáhnouti. Tak děje se lékaři, který po prvě ucítí tíhu odpovědnosti za sebe menší zásah do živého organismu, jenž potřebuje jeho pomoci, tak děje se úředníku jakékoliv kategorie, jenž na prvém konkrétním případě měří své síly a pozná, že žádná z nesčetných pouček, jež trapně v mysli přebírá, nehodí se právě na jeho případ, ale tak děje se někdy i zkušeným pracovníkům a z nich i praktickým právníkům, neboť žádná právní soustava světa není a nebude nikdy tak dokonalá, aby postihla a spoutala onen mohutný, věčný proud, jímž je život a jeho nezbadatelné vlnobítí.

Nesporná kontinuita všech i nejnepatrnějších životních jevů a hodnot způsobuje, že pohyb elementárních životních veličin odráží se i v nejskrovnější brázdě každého z nás, již jest nám dáno jíti. Neboť kromě individuálních momentů, jež utvářejí soukromý běh života každého z nás, existují momenty nadřazené, jež postihují nás jako členy organisované lidské společnosti, v skupinách menších i velmi rozsáhlých. Válka, epidemie, živelní pohro-

my, neúroda, hospodářské cykly krise a konjunktury, katastrofy atd. Stůj uprostřed tohoto nesmírného příboje s ranečkem svých papírových vědomostí a brzy se dočkáš konce, nepoznáš-li včas, že skutečným učitelem tvým je dnešek, život každého dne, člověk, který k tobě dnes přišel, spravedlivý i nespravedlivý, jeho případ, poctivý i nepoctivý, komplexy věcí, dobrých i zlých, s nimiž se na své cestě setkáváš. A zde již nestačí tvé theoretické formulky ani spasitelné vzorce — zde je třeba člověka celého, intelektu kultivovaného nejen odborně, k uschopnění řešení individuální zvláštnosti jednotlivých případů, na něž abstraktně formulované zásady nestačí, ale i všeobecně a v neposlední řadě i citově. Neboť to, že se právě my tak často setkáváme s jedním z nejméně veselých projevů života a jeho věčné změny — smrtí — patří již k specifickým oblastem našeho oboru. A že často více než praktického zásahu je třeba vlídného, moudrého a utěšujícího slova na bolest příliš žhavou, vědí mnozí z nás, kteří pracujeme s lidmi prostých srdcí a veliké víry, příliš dobře. Přijde z jasného, zpívajícího dne do šeré jizby, v níž dohořívá život. Stará, kostnatá ruka křečovitě stiskne tvou, dlouho, jako by se chtěla zoufale zachytiti břehu unikajícího života a oči hasnoucí v slzách zavěsí se na tvé, jako by chtěly vssát do sebe trochu životního jasu, jež jsi v nich přinesl ze slunečného dne. Musíš se usmívat, nalézat utěšná slova ke vzbuzení víry v uzdravení pro toho, jenž odchází, aby cesta k Léthe byla mu méně těžká a jiná pro posilu těch, kteří budou státí kolem rakve, aby pro život zapomněli smrti. — —

Odcházíš pomalu po ní cestou, ale vzpomínka na tragickou konfrontaci života a smrti dlouho tě neopouští.

Vlídny pocit dobra, jež's ze svých sil a rád přiložil na krvácející ránu lidské duše, je ti často jedinou odměnou.

Četl jsem nedávno, že naše práce je jednoduchá a šablonovitá. — Čtu také často o cti a důstojnosti stavu v přerůzných spojitostech a nemohu zapřít, že se při tom někdy usmívám nevesele a skepticky. — Dokažme, v čem spočívá opravdová čest a důstojnost našeho stavu. V práci, poctivě a bojovně snaze o vyrovnání se se všemi otázkami dneška a v opravdové kultuře ducha i srdce, majícího vždy dostatek pochopení pro lidskou bolest. Ozbrojení těmito hodnotami, budeme míti vždy dosti mravních sil k vítěznému boji s těmi, kdož sobecky a nespravedlivě útočí na náš stav.

POZVÁNÍ

ke schůzi odboru »PRAHA« Spolku notářů čsl.,
která konati se bude

dne 24. listopadu 1934

o 7. hodině večerní v restauraci »U Bumbříčka« v Praze I.,
Národní tř. č. 9 (I. posch.).

*

Na pořadu: Řešení praktických případů,
zejména poplatkových.

Diskuse o § 1 č. 3 cis. nař. z 15. září 1915 č. 278 ř. zák.

Diskusi zahájí pan notář Dr. Václav Svoboda.

V Praze, v listopadu 1934.

Za

Spolek čsl. notářů odbor »PRAHA«

JUDr. Anděla Kozáková,
t. č. jednatelka.

JUDr. Václav Černý,
t. č. předseda.